

18 januari 2016

Karl Petter låter hälsa, ”att jag länge och väl *skrivit*, - bokstav för bokstav, ord för ord, som blivit fras, mening, stycke, kapitel, fotnoter, - *sammantaget den retterska andan*. Men nu – väl framme i **Borgvik** – har stilen plötsligt blivit ’den absoluta plågan, den ändlösa plågan, den fruktlösa plågan’ och jag riskerar ständigt att sudda ut fler ord än vad jag kan skriva.

Äventyren bleknar, Retter står stilla, kan inte cykla, säga, utföra; vilka ord är hans? Mina? Berättarens? *Vad ska jag välja?* Jag står ’öga mot öga’ med ’ordets oändliga frihet’. – Det nya tangentbordet förstärker mina problem; jag ändrar, korrigerar, slinter, byter, tar bort, kan inte sätta ihop, passa samman, leda vidare, genom, bortåt, *ut*. Det är inte skrivkramp, snarare det *ohyggliga*. – Därför tar jag ledigt, gör jag semester. Du får gå och låna mig lite nya böcker, Redaktör, - *Njal, Eddor, det karnevaliska, Marx*.

Jag är hungrig, utsvulten, *den älskande*.

/ Karl Petter, din klient.”

Således, dyre besökare, - en viss tids läsning väntar. Men sedan, var så säkra på att både Petter och Retter återvänder – muntra.

Vänligen,

Redaktören.